

ELS ESTATS ASSAGEN EL FUTUR

Noves mesures per a la seguretat

L'anomenada «Ofensiva antiterrorista» està servida. Les democràcies occidentals, en marxa, i les noves normes de seguretat, a punt de funcionar. Helicòpters, «decorats» a les sales i als *halls* dels hotels, vehicles ensorra-barricades...

A. Solé (Gran Bretanya)

La Seguretat Nacional i la lluita contra el terrorisme portaran a grans despeses de construcció d'heliports i estructures «esotèriques».

Allò que Vicent Ventura anomena amb encert «creixement dels condicionaments militars en la vida civil»

repercutirà aviat —ja està fent-ho— en l'àmbit aparentment inofensiu de l'arquitectura, entre altres.

Els darrers atemptats amb cotxes-bomba han acabat de convèncer les autoritats europees de la validesa dels criteris nord-americans pel que fa al

transport urbà de superfície, que no és gens segur, i que per a les personalitats polítiques i militars (i la seva integritat física) l'única forma mitjanament segura que hi ha de transport interurbà és l'helicòpter. D'aquí la discreta, però observable, construcció de miniheliports, que, d'ençà d'uns mesos amb més gran intensitat, té lloc als terrats d'alguns edificis públics i de multinacionals. Interessants circulars i comunicacions interministerials caigudes a mans de la contrainformació semblen indicar que es tractaria d'aparellar subreptíciament a les principals ciutats una cadena estratègica, de minihelicòpters per a casos d'emergència.

Algunes de les esmentades comunicacions fan ara referència explícita a la

conveniència d'evitar les superfícies llises i «decorar» amb força estàtues, estructures arrodonides, boles, globus, i, en general, formes esfèriques, tots els *halls* i les sales «estratègiques» dels edificis públics susceptibles d'atacs terroristes amb armes de foc; tot això, amb l'esperança que mercenaris i terroristes professionals s'estiguin de cometre atemptats en aquells edificis, per por del corrent fenomen advers del *ricochet* o rebot de les bales, que en ocasions acaba amb atacants morts o malferits.

Deia l'altre dia a Londres Jeremy Campbell, el corresposal europeu amb més contactes a Washington, que l'afer libi havia coincidit amb un augment de sou als policies nord-americans, que es pot considerar, a més d'altament simptomàtic, com a vertaderament històric. Explicava que a les grans ciutats, com ara Nova York i Los Angeles, un capità de policia ha passat a percebre un salari bàsic anual de 65.000 dòlars, que amb la seguretat social i el fons de pensions representen per al contribuent americà més de 110.000 dòlars anuals, o sigui per primera vegada en la història d'Estats Units un sou superior al que percep un catedràtic de Yale o de Harvard. ¡Nou milions de pessetes netes a l'any un vulgar capità de policia! Està vist que vàrem equivocar-nos de país i de carrera.

Mentrestant, la indústria de la se-

Els símptomes, claríssims, de l'«Ofensiva antiterrorista».

guretats estatal al carrer tampoc no perd el temps. La més important de les empreses mundials constructores d'excavadores per a comeses d'especialització, la britànica JCB, es proposa de vendre al govern del PSOE (i al de la UCD alemanya, i al de Craxi, i al que siga), una nova pala mecànica especial aparta-vehicles-incendiats i ensorra-barricades. El preu deu ser astronòmic, si considerem els següents costos comparatius (en pessetes, preus del 1984): un helicòpter pesant, 672 milions; una ràdio de campanya —aparell imprescindible en les modernes tàctiques antiguerrilla modalitat anglosaxona CO-IN (*Counter-Insurgency*), 150.000 ptes.; un fusell automàtic estàndard OTAN, més de 70.000 ptes., etc. (dèiem el govern del PSOE perquè l'empresa en qüestió ens consta que acaba d'enregistrar, en Castilian Spanish, és a dir, per força destinada a l'Estat espanyol i no pas a l'Amèrica Llatina, una pel·lícula de promoció comercial sobre aquesta nova mena de vehicles antiavalots).

Paral·lelament, i també a la Gran Bretanya, el Reial Establiment de Recerques d'Armaments duugué a terme el darrer mes d'abril, fa pocs dies,

una insòlita demostració pràctica amb un vehicle militar i de policia robotitzat, el primer del món. Podrà complir funcions de reconeixement i de sentinella mòbil davant casernes, comissaries i instal·lacions susceptibles d'atac, però la seva missió més important serà l'assalt. El vehicle s'acostarà tot sol a la «zona conflictiva», escollint la ruta més segura o ràpida i sense cap necessitat de ser guiat per control remot o govern a distància. Disposa d'avançats telèmetres-làser connectats a potents ordinadors capaços de realitzar 30.000 mesures per segon, els quals li subministren, en una pantalla electrònica, una imatge visual del «paisatge» i dels obstacles i accidents del terreny. El seu preu sortirà a aproximadament la desena part del que val un tanc semipesant.

En aquestes setmanes postlúbies en què no pocs ministeris de defensa mediterranis encara deuen trobar-se en l'Alerta Bikini Ambre, la fase immediatament anterior a l'Alerta Total —o sigui amb les portes d'entrada i sortida usuals tancades i barrades— la contrainformació internacional ha treballat de valent.

Així, per exemple, a tots els interessats en qüestions d'intel·ligència militar la crisi líbia els ha revelat per primera vegada la curiosa existència —en les comunicacions d'una ambaixada a una altra— dels anomenats *no-papers* o «documents inexistents»: missatges redactats damunt paper imprès amb l'escut oficial i la capçalera corresponent, però no signats, per donar a entendre que la part comunicant no es responsabilitza del contingut del document, ni admetrà tampoc mai que hagi estat ella la font de la comunicació.

No cal dir que amb l'expressió intel·ligència militar volem dir els Serveis d'Informació Militar, puix que, a parer de la majoria, «intel·ligència militar» constitueix un *oxymoron*, és a dir, un aparent contrasentit. Això ens recorda aquella anècdota de Clemenceau quan li varen recomanar un general per a un càrrec polític de la República, tot volent fe-li veure que al capdavant es tractava d'un militar progressista, que fins tenia idees socialistes. «El Tigre» els respongué sarcàsticament que el presumpte socialisme d'alguns militars té tant de socialisme com la música militar té de música... □